

दानिएलको पुस्तक - संख्या चौहत्तर

भविष्यसूचक पहेलीको उद्घाटन: इजकिएलका घिनलाग्दा कामहरू, अन्तिम दिनको मण्डली, र पशुको छाप

Jeff Pippenger

2024-02-07

इजकिएल अध्याय आठका चार घिनलाग्दा कुराहरूले परमेश्वरको अन्तिम-दिनको लाओडिसियाई मण्डलीको नेतृत्वलाई सूर्यको सामु दण्डवत् गर्न लगाउँछन्, र यसरी तिनीहरूले पशुको छाप ग्रहण गर्छन्। त्यसपछिको अध्याय, जो उही दर्शन हो, परमेश्वरको अन्तिम-दिनको मण्डलीभित्र परमेश्वरको छाप ग्रहण गर्नेहरूलाई चित्रण गर्दछ। सिस्टर ह्वाइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि इजकिएल अध्याय नौको छाप लगाउने कार्य, प्रकाश अध्याय सातमा प्रस्तुत गरिएको छाप लगाउने कार्यसँग उही हो। परमेश्वरले कुनै राष्ट्रको न्याय त्यसको तेस्रो र चौथो पुस्तामा गर्नुहुन्छ, र इजकिएलका चार घिनलाग्दा कुराहरूले सन् १८६३ मा आरम्भ भएको विद्रोहका चार पुस्ताहरूलाई पहिचान गराउँछन्, जब लाओडिसियाई एड्भेन्टवादले हबक्कुकका दुई पट्टिकाहरूको एक जाली रूप प्रस्तुत गर्‍यो, जुन प्राचीन इस्राएलको आरम्भमा दश आज्ञाका दुई पट्टिकाहरू दिइएझैं, परमेश्वर र उहाँका जनताबीचको करारिक सम्बन्धको प्रतीकका रूपमा दिइएका थिए।

हारूनको सुनको बाछो एउटा जाली प्रतिमा थियो, विद्रोहको त्यो प्रतीक, जो ठीक त्यसै बेला प्रकट भयो जब परमेश्वर दुईवटा पट्टिकाहरू तयार गर्दै हुनुहुन्थ्यो, जसले डाहको साँचो प्रतिमालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। हारूनको सुनको बाछाले जाली १८६३ चार्टको पूर्वछाया दियो, जसले लेवीय व्यवस्था २६ का “सात पल्ट” लाई, अन्य समय-भविष्यवाणीहरूसँगै, सन्देशबाट हटाएको थियो। यसरी, लाओडिसियन एड्भेन्टवादले आफ्नो इतिहासको एकदम आरम्भमै डाहको एउटा प्रतिमा खडा गर्‍यो, जसरी प्राचीन इस्राएलको आरम्भिक इतिहासमा हारूनले गरेको थियो, र जसरी एफ्राइमको उत्तरी राज्यको आरम्भिक इतिहासमा यारोबामले गरेको थियो।

लेवीयव्यवस्था अध्याय २६ का “सात समय” समयसम्बन्धी पहिलो भविष्यवाणी थियो, जसलाई मिलरले बुझ्न अगुवाइ पाएका थिए, र १८६३ को विद्रोहमा अलग राखिएको भविष्यसूचक समयको पहिलो रत्न पनि यही थियो। १८६३ ले मिलरको सपनाका रत्नहरू ढाकछोप गरिन थालिएको आरम्भलाई, साथै नक्कली रत्नहरू र सिक्काहरूको प्रवेशलाई चिन्हित गर्‍यो। “सात समय” त्यही शिलान्यासको मुख्य ढुङ्गा थियो, जसलाई निर्माण गर्नेहरूले अस्वीकार गरे। १८६३ मा, “सात समय” को शिलान्यासको मुख्य ढुङ्गालाई अलग राख्नेहरू ती नै थिए, जो मिलरवादी मन्दिरका निर्माणकर्ता भएका थिए; तर अन्तिम दिनहरूमा त्यही ढुङ्गा कुनाको शिर भएको छ। त्यस ढुङ्गाले युगयुगान्तरको चट्टानलाई प्रतिनिधित्व गर्‍थ्यो, र त्यो प्रभुले बनाउनु भएको दिनद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, किनकि त्यो भूमिको लागि सब्बाथ विश्रामको प्रतीक थियो। १८४४ मा, मिलरवादी एड्भेन्टवादले यारोबामको झूटा आराधना-प्रणालीलाई हप्कायो, र पहिलो निराशामाथि “आनन्द” मनाएका “ठट्टा गर्नेहरूको सभाबाट” आफूलाई अलग गर्‍यो।

निर्माताहरूलाई “ठट्टा गर्नेहरूको सभामा” कहिल्यै नफर्कनु भनी निर्देशन दिइएको थियो, जसरी यहूदीय अगमवक्तालाई उसलाई सन् १८४४ सम्म पुर्‍याएको बाटोभन्दा भिन्न मार्गद्वारा यरूशलेम फर्कनु भनी निर्देशन दिइएको थियो। उसलाई सन् १८४४ सम्म पुर्‍याएको बाटो त्यही थियो, जसबाट ऊ बाहिर निस्किएको थियो—अर्थात् प्रोटेस्टेन्टवाद—र त्यो इतिहासमा प्रोटेस्टेन्टवाद धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद भएको थियो। निर्माताहरूलाई “ठट्टा गर्नेहरूको सभामा” कहिल्यै नफर्कनु भनी आज्ञा दिइएको थियो, र उनीहरूलाई तिनीहरूको भोजन नखानू वा तिनीहरूको पानी नपिउनु भनी निर्देशन दिइएको थियो। निर्माताहरूले सन् १८४० मा स्वर्गदूतको हातमा रहेको सानो पुस्तक खाएका थिए, र त्यो भोजन तिनीहरूको मुखमा मीठो थियो।

अगमवाणीलाई खाने र पिउने कार्यले बाइबल अध्ययन गर्न प्रयोग गरिने पद्धतिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। मिलेराइटहरूलाई परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्नका लागि एउटा विशिष्ट तरिका दिइएको थियो, र ती नियमहरूले आफ्नो भ्रष्ट पद्धतिद्वारा उत्पादित धर्मत्यागी प्रोटेस्टान्टवाद र क्याथोलिकताका धर्मशास्त्रीहरूले प्रस्तुत गरेको सन्देशभन्दा पूर्णतः भिन्न बाइबलीय सन्देश उत्पन्न गरे। निर्माणकर्ताहरू, जो यहूदी अगमवक्ता पनि हुन्, धर्मत्यागी प्रोटेस्टान्टवाद वा क्याथोलिकतामध्ये कुनै एकको पद्धति खान वा पिउन फर्कनु हुँदैनथ्यो। यहूदी अगमवक्ताले त्यही कार्य गरे, यसरी यसले लाओडिसियाली एडभेन्टवादले १८६३ मा त्यही कार्य गर्नेछ भनी पहिचान गरायो, किनकि १८६३ मा तिनीहरूले “सात समय” सम्बन्धी मिलेरको प्रयोगलाई अस्वीकार गर्न धर्मत्यागी प्रोटेस्टान्टवादका धर्मशास्त्रीय तर्कहरू अपनाए, र यसरी हारून र यारोबामका डाहका मूर्तिहरू खडा गरे। त्यसपछि लाओडिसियाली एडभेन्टवादको पहिलो पुस्ता आरम्भ भएको थियो।

यहूदियाबाट आएका अगमवक्ताले यारोबामसँग अन्तर्क्रिया गरेपछि यहूदियातर्फ फर्कने आफ्नो यात्रा आरम्भ गरे, तर उनी कहिल्यै त्यहाँ पुगेनन्। यो अगमवक्ताले लाओडिसियाली एडभेन्टवादको प्रतिनिधित्व गर्दछ, जुन प्रेरित प्रकाशअनुसार १८५६ मा मिलेराइट आन्दोलनभित्र प्रवेश गर्‍यो। सिस्टर ह्याडले एडभेन्टवादलाई लाओडिसिया भनेर पहिचान गर्नबाट कहिल्यै पछि हटिनन्, र लाओडिसिया कहिल्यै परिवर्तन हुन्छ भन्ने कुनै बाइबलीय प्रमाण छैन। केही व्यक्तिहरू आफ्नै व्यक्तिगत लाओडिसियाली अनुभवबाट बाहिर निस्कन्छन्, तर मण्डलीको रूपमा लाओडिसियालाई प्रभुको मुखबाट उकेलिएको हुनुपर्छ, किनकि लाओडिसियाको अर्थ “न्याय गरिएका मानिसहरू” हो। एडभेन्टवादले यस परिभाषालाई प्रयोग गर्दै स्वर्गीय पवित्रस्थानमा न्यायको अवधिको समयमा अस्तित्वमा रहने मण्डलीको प्रतिनिधित्व आफूले गर्दछ भनी दाबी गर्दछ। आफ्नो अन्धोपनमा तिनीहरूले लाओडिसियाको अर्थभित्र निहित अनुसन्धानात्मक न्यायको पक्षलाई त स्वीकार गर्छन्, तर आफ्नो नाममा स्पष्ट रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको कार्यान्वयनात्मक न्यायलाई देख्न सक्दैनन्।

लाओडिसियालीहरूको मण्डलीका स्वर्गदूतलाई लेख; यी कुराहरू आमेन, विश्वासयोग्य र सत्य साक्षी, परमेश्वरको सृष्टिको आरम्भले भन्नुहुन्छ; म तेरा कामहरू जान्दछु, कि तँ न चिसो छस्, न तातो; काश, तँ चिसो वा तातो भएको भए हुन्थ्यो। यसकारण, किनकि तँ मनतातो छस्, र न चिसो न तातो, म तँलाई मेरो मुखबाट उकेलिदिनेछु। किनकि तँ भन्छस्, म धनी छु, धनसम्पत्तिमा वृद्धि भएको छु, र मलाई कुनै कुराको खाँचो छैन; तर तँलाई थाहा छैन कि तँ दयनीय, दुःखद, दरिद्र, अन्धो, र नाङ्गो छस्। प्रकाश ३:१४-१७।

यहूदी अगमवक्ता अन्ततः त्यही झूटा अगमवक्तासँग गाडिन्छ, जसले उसलाई आफ्नो भोजन खान र आफ्नो पेय पिउन छलपूर्वक प्रेरित गरेको थियो। उनीहरू दुवै एउटै चिहानमा पुग्छन्, र बेथेलको झूटो अगमवक्ता (नक्कली मण्डली) ले उसको मृत्यु हुँदा उसलाई “भाइ” भनी सम्बोधन गर्छ।

अब बेतेलमा एक वृद्ध अगमवक्ता बस्थे; अनि उनका छोराहरू आएर त्यस दिन बेतेलमा परमेश्वरका जनले गरेका सबै कामहरू उनलाई सुनाए; राजासामु उनले बोलेका वचनहरू पनि तिनीहरूले आफ्ना पितालाई बताए। तब तिनीहरूका पिताले तिनीहरूलाई भने, “ऊ कुन बाटो गयो?” किनकि यहूदाबाट आएका परमेश्वरका जन कुन बाटो गए, त्यो उनका छोराहरूले देखेका थिए। अनि उनले आफ्ना छोराहरूलाई भने, “मेरो लागि गधा काठी कस।” तब तिनीहरूले उनका लागि गधा काठी कसे; अनि उनी त्यसमा चढे, र परमेश्वरका जनको पछि लागे, र उनलाई एउटा बाँजको रूखमुनि बसिरहेको भेटाए; अनि उनले उनलाई भने, “के तिमी यहूदाबाट आएका परमेश्वरका जन हौ?” अनि उनले भने, “म हुँ।” तब उनले उनलाई भने, “मसँग घरमा आऊ, र रोटी खाऊ।” अनि उनले भने, “म तिमीसँग फर्केर जान सक्दिनँ, न त तिमीसँग भित्र पस्न सक्छु; न त म यस ठाउँमा तिमीसँग रोटी खानेछु, न पानी पिउनेछु; किनकि परमप्रभुको वचनद्वारा मलाई यसो भनिएको थियो, ‘त्यहाँ रोटी नखानू, पानी नपिउनु, न त जुन बाटोबाट आएका हौ, त्यही बाटोबाट फर्केर जानू।’” उनले उनलाई भने, “म पनि तिमीझैँ एक अगमवक्ता हुँ; अनि परमप्रभुको वचनद्वारा एउटा स्वर्गदूतले मसँग यसो भन्दै बोल्‍यो, ‘उनलाई तिमीसँगै तिम्रो घरमा फर्काएर ल्याऊ, ताकि उसले रोटी खाओस् र पानी पिओस्।’” तर उनले उनलाई झूट बोलेका थिए। यसैले उनी उनीसँगै फर्केर गए, र उनको घरमा रोटी खाए, अनि पानी पिए। अनि यस्तो भयो, जब तिनीहरू भोजनको टेबुलमा बसेका थिए, तब उनलाई फर्काएर ल्याउने अगमवक्ताकहाँ परमप्रभुको वचन आयो; अनि

उनले यहूदाबाट आएका परमेश्वरका जनलाई कराएर भने, “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, ‘यस कारण कि तिमीले परमप्रभुको मुखको आज्ञा उल्लङ्घन गर्यौ, र परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरले तिमीलाई दिनुभएको आज्ञा पालन गरेनौ, तर फर्केर आयौ, र त्यही ठाउँमा रोटी खायौ र पानी पिथौ, जसको विषयमा परमप्रभुले तिमीलाई, “रोटी नखानू, पानी नपिउनु” भन्नुभएको थियो; तिम्रो लाश तिम्रा पिताहरूको चिहानमा पुग्नेछैन।” १ राजा १३:११-२२।

१८४४ को गर्मीयाममा दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशले प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरू पतित भइसकेका छन् र क्याथोलिकताका छोरीहरू बनेका छन् भन्ने कुरा पहिचान गरायो। मिलरवादी एङ्गेलेन्टवादले पुरुष र स्त्रीहरूलाई ती सम्प्रदायहरूबाट बाहिर निस्कन आह्वान गर्‍यो, किनकि तिनीहरूमा रहिरहनुको अर्थ आत्मिक तथा अनन्त मृत्यु थियो। बेतेलको झूटा अगमवक्ताले यारोबामद्वारा बेतेलमा स्थापित धार्मिक व्यवस्थाको प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यो यस्तो व्यवस्था थियो जसले पशुको प्रतिमा खडा गर्‍यो, र जसको नक्कल गरिएको त्यो पशु क्याथोलिकताका पशु हो। प्रोटेस्टेन्टहरूले आफूलाई प्रोटेस्टेन्ट नै भनेर चिनाइरहे, तर तिनीहरूले उपासनाको दिनको रूपमा सूर्यको दिन पालन गर्न पनि जारी राखे, जुन क्याथोलिकताको अधिकारको छाप हो।

प्रोटेस्टेन्टहरू आफूलाई प्रोटेस्टेन्ट भएको दाबी गर्छन्, यद्यपि प्रोटेस्टेन्टको एकमात्र परिभाषा रोमको विरोध गर्नु हो; र यसो गर्दा तिनीहरूको यो स्वीकारोक्ति रोमी मण्डलीको एक प्रतिरूप बन्छ, किनकि त्यसले आफूलाई ख्रीष्टियन संस्था भएको दाबी गर्छ, यद्यपि त्यस दाबीको लागि त्यससँग कुनै बाइबलीय औचित्य छैन। त्यसको दाबी परम्परा र रीतिथितिको खोक्रो अधिकारमा आधारित छ, र प्रोटेस्टेन्टवादले आफूलाई प्रोटेस्टेन्ट भएको दाबी गर्दा प्रयोग गर्ने पनि यही झूटा अधिकार हो। यही तर्क हो जसले सेभेन्थ-डे एङ्गेलेन्टहरूलाई, आफूहरू लाओडिसीयनहरू भए पनि, अझै सुरक्षित करारगत सम्बन्धमा छन् भन्ने विश्वास गर्न अन्धो बनाएको थियो। यही उही झूटा अधिकार हो, जसको घोषणा प्राचीन इस्राएलले यसो भन्दै गरेको थियो, “परमप्रभुको मन्दिर, परमप्रभुको मन्दिर हामी हौं।”

यो चेतावनी यहूदी जनताले ध्यान दिएनन्। तिनीहरूले परमेश्वरलाई बिर्सिए, र उहाँका प्रतिनिधिहरूको रूपमा आफ्नो उच्च विशेषाधिकारबाट दृष्टि हराए। तिनीहरूले प्राप्त गरेका आशिषहरूले संसारलाई कुनै आशिष्याली दिएनन्। तिनीहरूका सबै लाभहरू आफ्नै महिमाकरणका लागि उपयोग गरिए। तिनीहरूले परमेश्वरले उनीहरूबाट माग गर्नुभएको सेवा उहाँबाट खोसे, र आफ्ना सहमानिसहरूलाई धार्मिक मार्गदर्शन तथा पवित्र उदाहरणबाट वञ्चित गरे। जलप्रलयअघिको संसारका बासिन्दाहरूझैँ, तिनीहरूले आफ्ना दुष्ट हृदयका हरेक कल्पनालाई पछ्याए। यसरी तिनीहरूले पवित्र कुराहरूलाई ठट्टाजस्तो देखाए, यसो भन्दै, ‘परमप्रभुको मन्दिर, परमप्रभुको मन्दिर, यही नै हो’ (यर्मिया ७:४), जबकि त्यही समयमा तिनीहरूले परमेश्वरको चरित्रलाई गलत रूपमा प्रस्तुत गरिरहेका थिए, उहाँको नाउँलाई अपमानित गरिरहेका थिए, र उहाँको पवित्रस्थानलाई अशुद्ध तुल्याइरहेका थिए।

“प्रभुको दाखबारीको जिम्मा सुम्पिएका किसानहरू आफ्ना भरोसाप्रति अविश्वासी ठहरे। पूजाहारीहरू र शिक्षकहरू जनताका विश्वासयोग्य शिक्षाकर्ता थिएनन्। तिनीहरूले परमेश्वरको भलाइ र कृपा, तथा उहाँको प्रेम र सेवामाथिको उहाँको दाबीलाई तिनीहरूका सामु निरन्तर राखेनन्। यी किसानहरूले आफ्नै महिमा खोजे। तिनीहरूले दाखबारीका फलहरू आफ्नै अधिकारमा लिन चाहन्थे। तिनीहरूको अभिलाषा अध्ययन यही थियो कि मानिसहरूको ध्यान र आदर आफूतर्फ आकर्षित गरून्।” Christ’s Object Lessons, 292.

१८६३ मा मिलेराइटहरूको आन्दोलन समाप्त भयो, तर १८५६ मै त्यो फिलाडेल्फियालीहरूको आन्दोलन रहन छोडिसकेको थियो। एलियाह (विलियम मिलर) द्वारा प्रस्तुत गरिएको मोशाको सन्देश (“सात पल्ट”) अस्वीकार गरियो, र त्यो अस्वीकृति बेथेलका झूटा अगमवक्ताको कार्यविधिमा आधारित थियो। १८६३, १७९८ मा आरम्भ भएका पैसट्टी वर्षहरूको अन्त्य थियो, र यशैया अध्याय सातको अगमवाणीको पनि अन्त्य थियो।

यहूदाका राजा उज्जियाहका छोरा योतामका छोरा आहाजका दिनहरूमा यस्तो भयो कि सिरियाका राजा रेजीन र इस्राएलका राजा रमल्याहका छोरा पेकह यरूशलेमको विरुद्ध युद्ध गर्न गए, तर त्यसलाई जित्न सकेनन्। तब दाऊदको घरानालाई यो खबर दिइयो, “सिरिया एप्रैमसँग मिलेको छ।” तब उनको हृदय र उनका जनताको हृदय वनका रूखहरू हावाले हल्लिएझैँ हल्लियो। त्यसपछि परमप्रभुले यशैयालाई भन्नुभयो, “तिमी र तिम्रो छोरा

शारयाशूब, माथिल्लो पोखरीको नहरको अन्त्यमा, धोबीको खेततर्फ जाने बाटोमा, आहाजलाई भेट्न जाओ; अनि उसलाई भन, 'सावधान रह र शान्त बस; नडरा, न त यी धुवाँ निस्किरहेका आगोका ठुटाहरूका यी दुई पुच्छरका कारण तिम्रो हृदय कातर होस्—अर्थात् रेजीन र सिरियाको प्रचण्ड क्रोध, र रमल्याहका छोराको कारण। किनकि सिरिया, एप्रेम, र रमल्याहका छोराको तेरो विरुद्ध दुष्ट योजना रचेका छन्, यसो भन्दै, “हामी यहूदामाथि चढाइ गरौं, त्यसलाई आतंकित पारौं, र त्यसमा आफ्ना लागि एउटा भंग पारौं, अनि त्यसको बीचमा ताबेलको छोरालाई राजा नियुक्त गरौं।”” प्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: “यो ठहरिनेछैन, न त यो पूरा हुनेछ। किनकि सिरियाको शिर दमास्कस हो, र दमास्कसको शिर रेजीन हो; अनि पैसद्वी वर्षभित्र एप्रेम टुक्राटुक्रा पारिनेछ, यहाँसम्म कि त्यो एक जाति नै रहनेछैन। अनि एप्रेमको शिर सामरिया हो, र सामरियाको शिर रमल्याहको छोरा हो। यदि तिमीहरूले विश्वास गरेनौ भने, निश्चय नै तिमीहरू स्थिर रहन सक्नेछैनौ।” यशैया 7:1-9।

आठौँ पदको पैसद्वी-वर्षीय भविष्यवाणीले यस अवधिभित्र “भित्र” नै दस गोत्रहरूको उत्तरी राज्य बन्दीवनमा लगिनेछ भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ। यो दर्शन ईसा पूर्व ७४२ मा अभिलेखित गरिएको थियो, र उन्नाइस वर्षपछि ईसा पूर्व ७२३ मा एप्रेम छरपस्ट पारियो र अशशूरीहरूद्वारा बन्दी बनाइयो। ईसा पूर्व ६७७ मा, पैसद्वी वर्षको अन्त्यमा, राजा मनश्शे पक्राउ परे र बाबेलमा लगिए। ईसा पूर्व ७४२ को प्रारम्भिक बिन्दुले उत्तरी राज्य र इस्राएलका दक्षिणी राज्यहरूबीचको गृहयुद्धलाई चिह्नित गर्छ, ठीक त्यसरी नै जसरी १८६३ ले संयुक्त राज्य अमेरिकामा उत्तर र दक्षिणबीचको गृहयुद्धको ठीक मध्यबिन्दुलाई चिह्नित गर्छ। यो भविष्यवाणी यशैयाद्वारा वास्तविक महिमामय देश (यहूदा) मा घोषित गरिएको थियो, र १८६३ को भविष्यवाणी आत्मिक महिमामय देश (संयुक्त राज्य अमेरिका) मा पूरा भयो।

पैसद्वी-वर्षीय भविष्यवाणीभित्र तीनवटा मार्गचिह्नहरू छन्। ७४२ ईसा पूर्वको गृहयुद्धपछि उन्नाइस वर्षमा, ७२३ ईसा पूर्वमा, उत्तरी राज्यको तितरबितर हुनु हुन्छ। पैसद्वी वर्षको अन्त्यमा दक्षिणी राज्य तितरबितर भयो। यो भविष्यवाणीले, आफ्नो आरम्भ र अन्त्यसहित, उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरूमाथि परमेश्वरका दुवै “क्रोधहरू”लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र ती दुवै क्रोधहरू आफ्ना-आफ्ना आरम्भ-बिन्दुहरूमा उन्नाइस वर्षले अधिबाट पूर्वसङ्केतित छन्, र त्यसपछि तिनका परिपूर्तिहरूपछि आउने अर्को उन्नाइस वर्षद्वारा पछ्याइएका छन्।

सम्पूर्ण क्रियात्मिक संरचनाले उत्तर र दक्षिणबीचको गृहयुद्धको एउटा अवधिलाई पहिचान गर्दछ, जसले आरम्भ र अन्त्यलाई चिह्नित गर्दछ। आरम्भ र अन्त्यको बीचमा, त्यस गृहयुद्धका दुवै विरोधीहरू दासत्वमा लगिए, र पैसद्वी वर्षको अवधिमा, जब तिनीहरू दासत्वको आफ्नो पारस्परिक रूपमा छरिएको अवस्थाबाट सङ्ग्रहित भई एउटै राष्ट्रमा ल्याइन्छन्, तिनीहरू १८६३ मा आइपुग्छन्, जुन दासहरूलाई स्वतन्त्र गराएको Emancipation Proclamation को मिति हो। शाब्दिक यहूदामा भएको गृहयुद्धको भविष्यवाणी आत्मिक यहूदामा भएको गृहयुद्धमा आएर समाप्त हुन्छ, किनकि येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसै कुराको आरम्भद्वारा दृष्टान्त दिनुहुन्छ, किनकि उहाँ Alpha and Omega हुनुहुन्छ।

१८६३ को इतिहास ७४२ ईसा पूर्वको इतिहासद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जब भविष्यवक्ता यशैयाले आफ्ना पुत्रसँगै यहूदाका दुष्ट राजा (आहाज) लाई एउटा सन्देश सुनाए। उक्त खण्डमा ७४२ ईसा पूर्व यहूदाका राजा आहाजको साक्षीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जो यहूदाका राजा थिए, जसले परमेश्वरको पवित्रस्थानको सेवा बन्द गरिदिएका थिए, र आफ्ना प्रधान पूजाहारीद्वारा परमेश्वरको पृथ्वीस्थित पवित्रस्थानकै परिसरमा सिरियाली मन्दिरको एउटा नमुना खडा गराएका थिए।

दुष्ट राजा आहाजको इतिहासमा (यशैयाको भविष्यवाणीले ७४२ BC भनेर चिन्हित गरेको), यरूशलेमका अगुवाले परमेश्वरको मण्डलीभित्र गैरजातीयतावाद (Catholicism) को उपासना भित्र्याए, ठीक त्यसरी नै जसरी लाओडिसीयन एडभेन्टवादले एलियाद्वारा दिइएको मोशाको सन्देशलाई त्याग्न धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको कार्यविधितर्फ फर्कियो। ७४२ BC मा, यशैयाले यहूदाका दुष्ट राजालाई माथिल्लो कुण्डको नहरको अन्त्यमा, धोबीको खेतनजिक सामना गरे, र उनले त्यसो गर्दा आफ्ना छोरालाई पनि साथमा ल्याए। उनका छोराको नाम एउटा चिन्ह थियो, र जब यहूदाबाट आएका अगमवक्ताले राजा यारोबामको सामना गरे, उनले पनि उनलाई एउटा चिन्ह दिए।

हेर, म र ती बालकहरू, जसलाई परमप्रभुले मलाई दिनुभएको छ, इसाएलमा सेनाहरूका परमप्रभुबाट चिन्हहरू र अद्भुत कार्यहरूका निम्ति हौं, जो सियोन पर्वतमा वास गर्नुहुन्छ। यशैया ८:१८।

यशैयाका छोराको नाम “शेआरयाशूब” को अर्थ “एक अवशेष फर्कनेछ” हो। “फर्कने” हरू, जसले त्यो अवशेष बनाउँछन्, तिनीहरू हुन् जो ढिलाइको समयमा प्रभुको प्रतीक्षा गर्छन्।

अनि म परमप्रभुको प्रतीक्षा गर्नेछु, जसले याकूबको घरानाबाट आफ्नो मुख लुकाउनुहुन्छ, र म उहाँकै आशा गर्नेछु। हेर, म र ती सन्तानहरू, जसलाई परमप्रभुले मलाई दिनुभएको छ, इसाएलमा सेनाहरूका परमप्रभुबाट चिन्हहरू र अचम्मका कामहरूका निम्ति हौं, जो सियोन पर्वतमा वास गर्नुहुन्छ। यशैया ८:१७, १८।

जब यशैया सन् ७४२ ईसा पूर्वमा दुष्ट राजा आहाजसँग अन्तर्क्रिया गर्छन्, तब उनले तिनीहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले “प्रतीक्षा गरेका” छन्; किनकि सबै अगमवक्ताहरू अन्तिम दिनहरूको विषयमा बोलिरहेका छन्, र अन्तिम दिनहरूमा “प्रतीक्षा गर्ने”हरू तिनीहरू हुन् जसले पहिलो निराशा भोगिसकेका छन्। यर्मियाले परमेश्वरले झूट बोल्नुभयो र वर्षा रोकिराख्नुभयो भनी ठाने, र यशैयाले परमेश्वरले “याकूबको घरानाबाट आफ्नो मुहार लुकाउनुभएको” छ भनी ठान्छन्; तर यशैयाले प्रभुको प्रतीक्षा गर्ने र उहाँतर्फ दृष्टि लगाउने निश्चय गर्छन्, जसले दर्शनको ढिलाइको समयमा रहेका “बुद्धिमान”हरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। जो फर्किए र बहुमूल्यलाई निकृष्टबाट अलग गरे, र जो परमेश्वरका मुखपात्र बन्ने थिए, तिनीहरूलाई छाप लगाइयो, र यसकारण तिनीहरू ती व्यक्तिहरूसँग प्रतिविरोधमा राखिएका छन् जसले पशुको छाप ग्रहण गर्छन्।

अनि तिनीहरूमध्ये धेरै जना ठेस खानेछन्, र लड्नेछन्, र चकनाचुर पारिनेछन्, र पासोमा पर्नेछन्, र समातिनेछन्। साक्ष्यलाई बाँध, व्यवस्थालाई मेरा चेलाहरूका बीचमा मोहर लगाऊ। अनि म परमप्रभुको प्रतीक्षा गर्नेछु, जसले याकूबको घरानाबाट आफ्नो मुख लुकाउनुहुन्छ, र म उहाँकै प्रतीक्षा गरेर रहनेछु। हेर, म र ती सन्तानहरू, जसलाई परमप्रभुले मलाई दिनुभएको छ, सियोन पर्वतमा वास गर्नुहुने सेनाहरूका परमप्रभुबाट इसाएलमा चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरूका निम्ति भएका छौं। अनि जब तिनीहरूले तिमीहरूलाई भन्नेछन्, परिचित आत्मा भएकाहरू र फुसफुसाउने तथा बर्बराउने जादूगरहरूकाहाँ खोज; के कुनै जातिले आफ्ना परमेश्वरलाई खोज्नु नपर्ने हो र? के जीवितहरूका निम्ति मरेकाहरूकाहाँ जाने? व्यवस्था र साक्ष्यतर्फ: यदि तिनीहरूले यस वचनअनुसार बोल्दैनन् भने, त्यो यसकारण हो कि तिनीहरूमा कुनै ज्योति छैन। यशैया ८:१६-२०।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“यी सिस्टर ह्वाइटका वचनहरू होइनन्, तर प्रभुका वचनहरू हुन्, र उहाँका सन्देशवाहकले तिनलाई तपाईंहरूलाई दिनका लागि मलाई दिनुभएको छ। परमेश्वरले तपाईंहरूलाई उहाँसँग अबउग्रान्त विपरीत उद्देश्य लिएर काम नगर्न आह्वान गर्नुहुन्छ। आफूलाई ख्रीष्टियन भनी दाबी गर्ने मानिसहरूका विषयमा धेरै निर्देशन दिइयो, जबकि तिनीहरू शैतानका गुणहरू प्रकट गरिरहेका छन्, र आत्मा, वचन, तथा कार्यद्वारा सत्यको उन्नतिलाई निष्प्रभाव पार्दै, निश्चय नै शैतानले तिनीहरूलाई डोर्काइरहेको बाटोमै हिँडिरहेका छन्। हृदयको कठोरतामा तिनीहरूले यस्तो अधिकार आफ्नो हातमा लिएका छन्, जुन कुनै प्रकारले पनि तिनीहरूको होइन, र जुन तिनीहरूले प्रयोग गर्नुहुँदैन। महान् शिक्षक भन्नुहुन्छ, ‘म उल्टाइदिनेछु, उल्टाइदिनेछु, उल्टाइदिनेछु।’ ब्याटल क्रीकमा मानिसहरू भन्छन्, ‘प्रभुको मन्दिर, प्रभुको मन्दिर हामी हौं,’ तर तिनीहरूले साधारण आगो प्रयोग गरिरहेका छन्। तिनीहरूका हृदयहरू परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा न त कोमल बनाइएका छन्, न त अधीन पारिएका छन्।” Manuscript Releases, volume 13, 222.